

Statsborgere fra Iran:

Nævnet stadfæstede i august 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Iran samt hendes to børn. Indrejst i 2012.

Flygtningenævnet udtalte:

”Ansøgeren, der er etnisk perser fra Teheran, Iran, har fra 2008 til 2012 opholdt sig i Italien, hvor hun er tildelt beskyttelsesstatus. Hendes opholdstilladelse udløb [i efteråret] 2012. Udlændingestyrelsen har i sin afgørelse [fra foråret] 2014 anført, at ansøgeren og hendes to medfølgende børn, der er født i 1996 og 2011, isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, da hun er konverteret til kristendommen. Flygtningenævnet tager herefter alene stilling til styrelsens afgørelse om, at Italien kan tjene som ansøgerens første asylland.

Ansøgeren har forklaret, at hun i Italien boede sammen med sin tidligere ægtefælle, der er muslim, og deres to fælles mindreårige børn samt deres ældste søn, der nu er voksen. Hendes tidligere ægtefælle er narkoman og har prostitueret sig. Han slog både hende og børnene samt truede hende på livet, hvis ikke hun skaffede penge til hans misbrug. Efter krav fra manden måtte hun i den forbindelse prostituere sig. På grund af modsætningsforholdet til manden, samt på grund af de dårlige forhold, som myndighederne gav hende og børnene, forlod hun Italien. For så vidt angår dårlige forhold henviser hun navnlig til, at myndighederne ikke sørgede for, at hun kunne betale husleje samt købe tøj og fødevarer. Hun fik heller ikke penge til at købe den fornødne medicin til deres da spæde søn, der dengang havde hjerteproblemer. Endvidere havde hun ikke råd til at købe den nødvendige medicin til sig selv til behandling af hendes psykiske vanskeligheder samt en infektion, som hun fik efter en operation for livmoderhalskræft. Det var kun via hjælp fra venner, at det lykkedes hende at blive opereret. Hvis hun tvinges tilbage til Italien, må hun og hendes børn påregne at skulle leve på gaden uden midler og i frygt for, hvad hendes tidligere ægtefælle kan finde på. Hun ved ikke, hvor den tidligere ægtefælle opholder sig. Deres voksne søn har taget afstand fra sin fader og bor nu sammen med sin italienske kæreste.

Ved stillingtagen til, om et land kan tjene som ansøgerens første asylland, har Flygtningenævnet i praksis som et ufravigeligt mindstekrav krævet, at ansøgeren skal være beskyttet mod refoulement. Det skal endvidere være muligt for ansøgeren at indrejse og tage lovligt ophold i det pågældende første asylland, ligesom ansøgerens personlige integritet og sikkerhed skal være beskyttet i første asyllandet. I beskyttelsesbegrebet indgår tillige et vist socialt og økonomisk element, idet ansøgeren i et vist omfang skal nyde helt basale rettigheder. Ved denne vurdering henvises blandt andet til Flygtningekonventionens kapitel II til V samt EXCOM Conclusion No. 58 - 1989, hvorefter et krav for at kunne sende asylansøgere eller flygtninge tilbage til et land, hvori de har opnået beskyttelse, blandt andet er, at de dér bliver “treated in accordance with recognized basic human standards”.

Den europæiske menneskerettighedsdomstol har i sagen Samsam Mohammed Hussein and others against the Netherlands and Italy, application no. 27725/10, i en dom af 12. april 2013, i punkt 38 anført følgende generelle oplysninger om Italien: ”A person granted subsidiary protection will be provided with a residence permit with a validity of three years which can be renewed by the Territorial Commission that granted it. This permit can further be converted into a residence permit for the purposes of work in Italy, provided this is requested before the expiry of the validity of the residence permit and provided the person concerned holds an identity document. A residence permit granted for subsidiary protection entitles the person concerned, inter alia, to a travel document for

aliens, to work, to family reunion and to benefit from the general schemes for social assistance, health care, social housing and education under Italian domestic law.”

Et flertal i Flygtningenævnet finder ikke, at der er grundlag for at ændre den retstilstand, der følger af anførte dom. Flygtningenævnets flertal bemærker i den forbindelse, at det må antages, at ansøgeren i Italien er beskyttet mod refoulement, samt at hun, uanset at hendes opholdstilladelse er udløbet, kan indrejse i Italien og lovligt opholde sig der, mens hun søger om på ny at få opholdstilladelse i landet. Flertallet bemærker, at der foreligger nyere bekymrende baggrundsoplysninger om de aktuelle forhold i Italien, men finder efter en samlet vurdering ikke, at det kan lægges til grund, at Italien ikke kan og vil sørge for, at ansøgeren opnår tilstrækkelige økonomiske og sociale forhold, herunder den fornødne lægehjælp. Det bemærkes herved, at ansøgeren efter de foreliggende lægelige oplysninger fra Danmark skulle være helbredt for sin kræftsygdom, samt at man ikke har fundet behov for yderligere lægekontrol i den anledning før 2016.

Flertallet finder endvidere, at ansøgerens personlige sikkerhed og integritet vil være beskyttet i Italien. Den omstændighed, at ansøgeren har et betydeligt modsætningsforhold til sin tidligere ægtefælle, der har slået og truet hende på forskellig vis, kan efter flertallets opfattelse ikke føre til et andet resultat. Flertallet bemærker herved, at ansøgeren ikke ved, hvor i Italien hendes tidligere ægtefælle opholder sig, samt at ansøgeren i givet fald må henvises til at søge om beskyttelse mod denne hos de italienske myndigheder.

Flertallet finder, at der foreligger tilstrækkeligt nyere baggrundsmateriale om forholdene i Italien til, at det er forsvarligt at træffe afgørelse på det foreliggende grundlag. Flertallet finder således ikke grundlag for at imødekomme en subsidiær begæring fra ansøgerens beskikkede advokat om, at sagen udsættes på Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols forventede dom i efteråret 2014 i sagen Tarakhel mod Schweiz.

Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.”